

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1845/2015
11.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Д.Ј. из П., кога заступа пуномоћник Н.А., адвокат из П., против туженог П.к. ДОО П., кога заступа пуномоћник В.С., адвокат из П., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3645/2014 од 11.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 11.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3645/2014 од 11.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прибоју П1 502/2013 од 13.06.2014. године, у ставу 1. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење директора туженог бр. 1438 од 21.10.2013. године, којим је отказан уговор о раду бр. 26 од 08.01.2013. године и престао радни однос тужиоца код туженог, као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди га на послове и радне задатке које је обављао пре доношења оспореног решења, односно друге одговарајуће послове и радне задатке у складу са законом, а који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима. У ставу 2. изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 88.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3645/14 од 11.06.2015. године, жалба тужиоца је одбијена као неоснована и потврђена наведена пресуда Основног суда у Прибоју.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11), па је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, будући да ова повреда у смислу одредбе члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП, није ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на пословима пластичара треће сложености по Уговору о раду бр. 26 од 08.01.2013. године. Дана 23.09.2013. године тужилац је са одређеним бројем запослених из непосредне производње одбио да обавља послове радног места на које је распоређен, односно обуставио рад (обустава рада је трајала до око 12 часова следећег дана), а дана 10.10.2013. године, радећи у првој смени није одрадио планирани посао за исти дан, иако наведеног дана од 14 – 15 часова није ништа радио, а при том се у вези предметне повреде радне обавезе упустио у непримерену расправу са директором, на тај начин што му се обраћао повишеним тоном и уносио у лице на раздаљину од 1 цм. Тужиоцу је због оваквог понашања због повреде радне обавезе и радне дисциплине из члана 20. став 1. алинеја 1,3,10 и 35. уговора о раду, на основу члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду, отказан уговор о раду. Доношењу решења о отказу уговора о раду претходило је писмено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, о којем се тужилац изјаснио, као и Синдикат туженог.

На основу овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду тужиоцу.

Тужилац је описаним радњама својом кривицом учинио повреду радне обавезе и радне дисциплине из тачке 20. став 1. алинеја 3, 10 и 35. уговора о раду. На овај начин настао је основ за отказ уговора о раду у смислу члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду, с обзиром да је квалификација повреде радне обавезе утврђена уговором о раду, а описано понашање тужиоца, који је својом кривицом учинио повреду радне обавезе и радне дисциплине, представља оправдан разлог због кога послодавац може да му откаже уговор о раду у смислу наведене законске одредбе.

У ревизији се понављају жалбени разлози да на страни тужиоца није било недоличног понашања и одбијања посла и радних задатака, те да је критичног дана рад обуставило више од 50 запослених који нису добили отказ уговора о раду. Ове наводе другостепени суд је правилно оценио, а о чему је дао ваљане разлоге, које прихвата и овај суд.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП, без детаљног образлања ревизијске одлуке у смислу члана 414. став 2. ЗПП, будући да се образлагањем ревизијске одлуке не би постигло ново тумачење права нити допринело уједињеном тумачењу права.

**Председник већа – судија,
Бранислава Апостоловић,с.р.**